

ATENȚIONARE

Personajele și acțiunile din acest roman sunt un produs al imaginației mele. Orice asemănare cu persoane și activități din realitate este pur întâmplătoare.

Pavel Corutz

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORUTZ PAVEL

Umbre calde / Pavel Corutz, - București:

Editura Ștefan, 2019

ISBN: 978-973-118-311-4

Pavel Corutz

UMBRE CALDE

Editura ȘTEFAN
București, 2019

CUPRINS

Mărturisire	5
Parfum de fericire	7
Visuri împlinite	43
Când visurile ajung ruine... ..	78
Încercări	124
Caut un suflet	153
Umbre calde	190
Mergi ori crapă!	228
Suflet rănit	257
Limanul fericirii	286

Parfum de fericire

Funcționara de la ghișeul bancar îl întâmpină cu un zâmbet luminos, deloc profesional:

– Felicitări, domnule Gruian! Ați depășit milionul de dolari.

Jean Gruian tresări surprins și un pic neîncrezător:

– Cum așa?

– Pofțiți extrasul pentru ALCOR SRL! Un milion și treizeci de mii de dolari.

Tânărul luă documentul cu mâna ușor transpirată de emoție, aruncă o privire pe el și constată:

– Au plătit cei de la PODINA, mare minune!

– La mai mult și la mai mare, domnule Gruian!

– Mulțumesc frumos, doamnă! Ceva dulce pentru dumneavoastră.

Claudia privi un pic stânjenită cutia cu bomboane oferită de tânărul patron, ezită o clipă, apoi o luă și o strecură sub birou:

– Nu era cazul... dar mulțumesc!

– Trebuie să sărbătorim toți, nu?

– Să fie într-un ceas bun, să aveți mereu succes!

Jean își îndreptă ochii negri către ochii ei și îi zâmbi larg:

– Știu că ați spus-o din inimă. Rămân recunoscător.

— Vă mulțumim că folosiți serviciile băncii noastre!

Bărbatul introduse extrasul bancar în geanta diplomat, salută, apoi ieși din bancă cu pași măsurati. Inima îi cânta un cântec fantastic: Milionar! Milionar! Milionar! Gândurile lui o cam luaseră razna, datorită emoției puternice, fapt pentru care trecu visător pe lângă autoturismul personal, ajunse până în dreptul unei firme de țigarete și se opri indecis; nu mai știa unde trebuie să meargă. *Azi e cea mai mare sărbătoare din viața mea, gândi el, ar trebui să nu muncesc, să mă bucur și eu de marele succes. Milionar la douăzeci și cinci de ani, ceva cu totul ieșit din comun. Ne așteaptă o viață de vis. Ar trebui să-i spun și Dianeî, să împărțim fericirea așa cum se cuvine. Ea a stat lângă mine în zilele grele ale începutului. Am o femeie grozavă, frumoasă și curajoasă. Alta n-ar fi rezistat la eforturile supraomenești de anul trecut, la privațiunile și incertitudinile prin care am trecut. Diana e un înger în viața mea. Acum, că sunt asigurat, ar trebui să mă ocup mai mult de ea.*

Sub impulsul ultimului gând, Jean trecu strada și se opri în fața florăriei. Câteva albine bâzâiau în jurul florilor din ghivece, deși era încă luna martie. *De unde or fi apărut albine la vremea asta?* se întrebă el. *Ce harnice sunt micuțele de ele! Să iau trandafiri? Să iau frezii? Să iau zambile?...* Bărbatul întârzie mai mult în fața covorului multicolor, neputându-se hotărî.

Ceva parfumat cum e sufletul Dianeî, decise el și alese șapte ghivece cu zambile roșii, ca dragostea aprinsă ce o simțea pentru aleasa inimii. Țiganca i le împachetă frumos, vorbindu-i despre tainica vrajă ascunsă în fiecare floare. Jean îi lăsă un ciubuc generos, îi mulțumi și îi spuse sărut mâna!, apoi plecă mulțumit către mașina lui. Mirosul suav al florilor îi încânta nările, îi amintea că trăia una dintre cele mai fermecătoare zile din viața lui.

Ajuns la volan, Jean constată că mâinile îi tremurau ușor, semn că se descărcau nervii supraexcitați de evenimentul fericit. *Ar fi cumplit să fac un accident tocmai acum, raționă cel puternic din personalitatea sa. Calm, băiete, calm, căci multe alte milioane vor curge în afacerea ta!* Porni motorul, îl ascultă câteva secunde, apoi demară către sediul postului de televiziune SIMBOL, unde lucra Diana. Se încruntă puțin datorită concentrării și se privi în oglindă. Figura lui creolată, încadrată de o coroană de păr negru, creț, vădea un bărbat dârz, bătaios, apt de a învinge în severa competiție a vieții libere. Da, Jean Gruian era un bărbat care plăcea de la prima vedere. Chiar și ochii săi de un negru lucios aruncau priviri luminoase. Momentan, ochii lui deveniseră mai visători, umbriți de gânduri plăcute sufletului.

Clădirile postului de televiziune se înșiriau de-a lungul unei alei străjuită de plopî înalți, cu coroane rare, cu trunchiurile de un alb cenușiu. Tânărul parcă

pe locul destinat clienților, aruncă o privire către flori, se decide să nu le ia și coborî destins. Trase aer în piept și porni către intrarea în sediul administrativ, hotărât să schimbe câteva vorbe cu Bebe Bratu, patronul postului. Acum, că era milionar, se simțea mai în stare să-l convingă s-o mute pe Diana la știri, pe post de crainică.

Clara, secretara patronului, lucra concentrată la calculator, încât nu-l auzi cum intră în antecameră. Tresări când el o salută și-și duse mâna la piept:

- M-ai speriat, Jeane!
- N-am vrut, te rog să mă ierți! Bossul e aici?
- Aici și singur. Te anunț?
- Te rog! Nu-l rețin decât un minut.
- Și mai mult, că altă treabă n-are.

Tânărul intră în biroul spațios, cu pereții acoperiți de diplome, medalii și tablouri de actori celebri, salutând cum îi era firea:

- Cu mult respect, domnule director! Vă pot răpi câteva minute?
- Pentru tine, oricând.

Bebe Bratu se ridică de la birou și îi ieși în întâmpinare cu mâna întinsă. Era un bărbat de treizeci de ani, bine legat, șaten, cu un început de calviție. Ochelarii clasici, cu ramă de aur și lentile fumurii, îi dădeau aerul unui gangster din perioada tulbură a americanilor. Patronul îi scutură mâna prietenește, întrebând:

- Cum merg afacerile, bătrâne?
- Excelent! Azi, am depășit capitalul de un milion de dolari.
- Asta veste bună! Felicitări! Bei un whisky?
- Sunt cu mașina. Poate, altă dată.
- Beau eu, că am șofer. Tu mai ai până ce-ți vei permite unul.
- Nu cred că voi angaja șofer. Îmi place prea mult să conduc.
- Una e să conduci o mașină și alta e să strunești o afacere de succes. Înveți tu din experiențe amare, că ești tânăr.
- Sper să învăț de la alții, să nu fiu lovit de ghinion.
- Nu există om de afaceri care să nu învețe și din eșecuri proprii, Jeane.
- Măcar să fie pagubă cât mai mică.
- Te-ai gândit să investești ceva și în mass-media?
- Gruian cugetă câteva clipe înainte de a răspunde. I se părea că soarta îi întindea o mână prietenoasă, în acea zi fericită.
- Mai aveți loc de investit în televiziune? întrebă el.
- Întotdeauna e loc de mai bine, răspunse Bratu evaziv.
- Cam ce sumă ar trebui să investesc pentru ca Diana să fie promovată unde visează ea?

– Jumătate de milion de dolari ar fi tocmai suma potrivită, lansa patronul oferta.

– Mult prea mult pentru posibilitățile mele.

– Cât ai putea da?

– Mă gândeam la o sută de mii, plus reclamă de treizeci de mii.

– Să zicem trei sute!

– Mai mult de o sută și cincizeci de mii nu merg.

– Fie două sute de mii!

– Batem palma.

Bratu își turnă un pahar de tărie, îl ridică și ură:

– Să fie într-un ceas bun, partenere!

– Nu eu sunt partenerul. Diana investește suma, eu plătesc reclama.

– Măi să fie! Negociezi ca un evreu hârșit în afaceri. Dacă ieși cu banii, așa să fie!

– Așa să fie!

Bratu luă o înghițitură de alcool, o plimbă prin gură, strâmbându-se ușor.

– Mă doare o măsea, explică el. Clara, să vină Diana Isac la mine!

– Chiar trecem la treabă? se miră Jean.

– Time is money, my friend. O facem ca la carte. Diana intră acționară la acest post, cu două sute de acțiuni a o mie de dolari fiecare. Acum negociem salariul ei de crainică. Asta este între mine și ea.

– Pot să-mi susțin logodnica?

– Numai dacă te las eu. Învață să fii un patron dur, să nu-ți sufle nimeni în ciorbă!

– M-ați chemat, domnule director, răsună glasul drag lui Jean.

Diana se oprise în canatul ușii, studiind cu ochii larg deschiși scena. Figura ei de copilă blondă, nevinovată, exprima uimirea. Bratu o îndemnă:

– Treci lângă porumbelul tău, să afli bucuria!

Jean se ridică și o sărută fără sfială, lung și apăsător, de-i tăie răsuflarea.

– Destul, destul! îl îndemnă patronul. Aveți timp toată viața să vă pupați. Clara, să vină jurista!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Diana șoptit.

– E de bine, o liniști logodnicul. Devii acționară la post.

Mirarea crescuse în intensitate:

– Eu? Păi, nu am bani pentru asta.

– Acum ai, o asigură el. Mai vrei să fii crainică?

– Eu negociez, îi aminti Bratu. Fătucă, crezi că te poți descurca la știri?

– Exersezi de mai mult de un an. Anca spune că sunt bună.

– Dacă zice Anca... Cam ce salariu ai vrea la știri?

– Cât apreciați dumneavoastră.

– Măi, ce cuminiță ești! Așa te porți și în intimitate?

Fata se făcu roșie ca bogaziul, își plecă ochii și șopti:

– Domnule director, nu se face.

– Ba se face. Îți dau cinsprezece mii de lei de pornire. Îți convine?

– Da, e bine. Pot pleca?

– Încă nu. Așteptați să vină Carmen, să batem fierul cât e cald!

Bratu mai luă o gură de whisky, privindu-i gânditor pe cei doi tineri care se țineau de mână. Era imposibil de ghicit ce gânduri mesteca prin creierul său de om de afaceri dur. Sosirea juristei sparse tăcerea:

– Doamna Carmen, avem un nou acționar aici, de față. Faci niște acte, să fim în regulă?

Jurista își puse carnetul de note pe birou și întrebă rece:

– Cine intră?

– Diana Isac intră cu două sute de mii de dolari.

– Chiar așa?

– Ce te miri? Logodnicul ei e un prosper om de afaceri.

– Felicitări, domnișoară! Îmi dai buletinul?

– Nu-l am la mine, nu știu unde e, se fâstâci Diana.

– Atunci o lăsăm pe mâine, decise Bratu. Porumbeii au nevoie de câteva ore să se trezească.

Diane i se părea că visează o scenă văzută într-un film. Se lăsă sărutată de Bratu pe obraz, îl

prinse pe Jean strâns de mână și îl urmă cu gândurile duse. Abia în curte tresări:

– Poșeta! Buletinul e în poșetă, mă duc să-l iau.

– Puteai să-ți amintești mai repede, să facem actele.

– Încă nu trebuie, îți spun eu mai târziu cum stă treaba.

Jean nu auzi ultimele ei cuvinte, Gânduri atractive îi ocupaseră întregul creier, abătându-i atenția către afacerea plănuită. *Patron de post de televiziune, ce poziție onorabilă! Unde mai pui puterea de influență și câștigurile grase din reclame? Da, avem o afacere grozavă, nu se face s-o pierdem.*

Diana întârzie aproape zece minute, dar el nu observă aceasta. O întâmpină cu o îmbrățișare și un mic reproș:

– Am dat lovitura, iubire. De ce nu te bucuri cu mine?

– Mă bucur cum să nu, dar sunt zăpăcită de situație. E prea mult, maurul meu drag.

– Nimic nu e prea mult pentru tine, zână visătoare.

– Averea mă sperie, dragule.

– Uîți că am visat împreună la ea?

– Credeam că sunt numai visuri de tineri săraci. Așa, să ne mângâiem sufletele, să ne simțim bine.

– Prostuță mică, te-ai logodit cu un învingător. De dragul tău, voi clădi un imperiu economic.

– Mă tem că bogăția ne va despărți. Eu, o țărănuță abia ieșită din adolescență, patroană de post de televiziune?

– Meriți mai mult de atât, Diana. Cine a stat lângă mine când nu aveam nici bani de țigări? Cine a suferit cu mine de foame? Cine a visat cu mine, tâmplă lângă tâmplă? Cine mi-a dat dragoste și mi-a insuflat încredere în reușită? Tu ai fost mereu îngerul meu veghetor, iubire.

Fata îi întinse buzele moi și calde. El le mângâie cu buricele degetelor, apoi le prinse într-un sărut pătimaș. Bebe Bratu îi privea pe geamul biroului, ca un corb care studiază o pradă. Invidia pentru fericirea lor îl încerca, căci era holtei cu două căsătorii eșuate.

– Mergem la un restaurant, să sărbătorim, propuse Jean.

– Nu m-aș simți deloc bine, iubitule. Sunt moale și confuză.

– Diană-Sânziană, suntem milionari în dolari. Prinde inimă și hai!

– De ce nu mi-ai spus de la început?

– Voiam să-ți fac bucuria cea mare mai târziu.

– Chiar că mă apucă amețeala, Jeane. Mai bine mergem acasă, să nu te fac de râs în public.

– Chiar așa de rău te simți? se sperie el.

– Sunt în pragul leșinului... emoția... teama...

– Ce ai, ce ai?

Diana plecă ochii parcă rușinată:

– Cred că sunt însărcinată.

– Dar asta e grozav, iubire. Noi doi... un copil, ce poate fi mai minunat?

– Nu-s măritată... mă omoară tata...

– Ne căsătorim urgent. Hai în mașină!

Jean îi deschise ușa, o ajută să urce și o mângâie pe părul auriu:

– Iubita mea, iubită. Mică și sperioasă, cum nu te știam.

Tânărul demară și porni către Drumul Taberei. Se încruntase din nou, sub năvala gândurilor apărute odată cu mărturisirea ei. Simțea o bucurie caldă și plină la gândul că va deveni tată, că va avea un fecior sau vreo zgâtie de fată care să-l întâmpine la sosirea acasă. Minteia lui bine organizată planificase deja pașii de urmat. Calea către viitor i se părea simplă și sigură, ușor de străbătut în doi.

– Nu mergem acasă? întrebă fata cu glas scăzut. Te rog, acasă!

– Mergem la Dănceni, la părinții tăi, să te cer de nevastă.

– Poate mai târziu.

– Acum, să fim siguri că nu ies discuții neplăcute.

– Dacă așa ai hotărât...

– Te rog să mă ierți, zână bălaie, că am uitat ce era mai important! Mă iei de bărbat?